

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Nataše Đura, OIB: 36835358180 iz Zagreba, Šetalište 150. brigade Hrvatske vojske 2, koju zastupa punomoćnica Tihana Miletić, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika OTP banke d.d., OIB: 52508873833 sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, koju zastupa punomoćnica Sanja Vukina, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 30. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnice tužiteljice Tihane Miletić, odvjetnice iz Zagreba i punomoćnika tuženika Dino Komadina, odvjetnika iz Odvjetničkog društva Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, 17. rujna 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe točke 1., točke 4.2., točke 5. i dijelovi Dodatka br. 1. ugovora o kreditu broj: 74161/05, od 28. travnja 2006. i točke 1., točke 4.2, točke 5. i dijelovi Dodatka br. 1. ugovora o kreditu broj: 74192/05, od 28. travnja 2006., oba sklopljena između tužiteljice Nataše Đura, OIB: 36835358180 iz Zagreba, Šetalište 150. brigade Hrvatske vojske 2, kao korisnika kredita i tuženika OTP banka Hrvatska d.d. (OTP banka d.d.), OIB: 52508873833 sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, kao kreditora, kojima je ugovorena otplata kredita, uključujući i sve kamate, naknade i troškove, uz korištenje valutne klauzule vezane za švicarski franak.
- II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., OIB: 52508873833 sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, da tužiteljici Nataši Đura, OIB: 36835358180 iz Zagreba, Šetalište 150. brigade Hrvatske vojske 2, isplati zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake

pojedine obveze pa do izračuna konverzije 30. rujna 2015., zbog ugovorene ništetne valutne klauzule iz Dodatka br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74161/05, od 28. travnja 2006., u iznosu od 1.741,44 EUR (slovima: tisuću sedamsto četrdeset jedan euro i četrdeset četiri centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. lipnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

- III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., OIB: 52508873833 sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, da tužiteljici Nataša Đura, OIB: 36835358180 iz Zagreba, Šetalište 150. brigade Hrvatske vojske 2, isplati zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije 30. rujna 2015., zbog ugovorene ništetne valutne klauzule iz Dodatka br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74192/05 od 28. travnja 2006., u iznosu od 213,20 EUR (slovima: dvjesto trinaest eura i dvadeset centi) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. lipnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- IV. Odbija se dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.226,41 eura (slovima: četiri tisuće dvjesto dvadeset šest eura i četrdeset jedan cent) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom u dijelu koji prelazi iznos obračunatih zateznih kamata dosuđenih pod točkama II. i III. izreke ove presude.
- V. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 3.624,07 eura (slovima: tri tisuće šesto dvadeset četiri eura i sedam centi) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2015. do isplate.

- VI. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici u iznosu od 201,98 eura (slovima: dvjesto jedan euro i devedeset osam centi) uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na pojedine mjesečne iznose:

i to za ugovor 74161/05:

- na iznos od 1,05 EUR od dana 11.11.2006. do isplate;
- na iznos od 3,04 EUR od dana 11.01.2007. do isplate;
- na iznos od 3,93 EUR od dana 13.02.2007. do isplate;
- na iznos od 4,85 EUR od dana 13.03.2007. do isplate;
- na iznos od 5,98 EUR od dana 11.04.2007. do isplate;
- na iznos od 10,67 EUR od dana 11.05.2007. do isplate;
- na iznos od 10,25 EUR od dana 11.06.2007. do isplate;
- na iznos od 13,48 EUR od dana 11.07.2007. do isplate;
- na iznos od 10,03 EUR od dana 11.08.2007. do isplate;
- na iznos od 10,15 EUR od dana 11.09.2007. do isplate;
- na iznos od 14,13 EUR od dana 11.10.2007. do isplate;
- na iznos od 10,88 EUR od dana 13.11.2007. do isplate;
- na iznos od 12,20 EUR od dana 11.12.2007. do isplate;
- na iznos od 7,79 EUR od dana 11.01.2008. do isplate;
- na iznos od 4,00 EUR od dana 12.02.2008. do isplate;
- na iznos od 3,27 EUR od dana 11.04.2008. do isplate;
- na iznos od 6,58 EUR od dana 13.05.2008. do isplate;
- na iznos od 7,06 EUR od dana 11.06.2008. do isplate;
- na iznos od 8,07 EUR od dana 11.07.2008. do isplate;
- na iznos od 9,65 EUR od dana 12.08.2008. do isplate;
- na iznos od 7,21 EUR od dana 13.09.2008. do isplate;
- na iznos od 0,24 EUR od dana 11.12.2008. do isplate;

te za ugovor 74192/05:

- na iznos od 0,20 EUR od dana 11.07.2006. do isplate;
- na iznos od 0,31 EUR od dana 11.08.2006. do isplate;
- na iznos od 0,05 EUR od dana 12.09.2006. do isplate;
- na iznos od 6,66 EUR od dana 11.10.2006. do isplate;
- na iznos od 0,26 EUR od dana 11.11.2006. do isplate;
- na iznos od 0,71 EUR od dana 12.12.2006. do isplate;
- na iznos od 0,82 EUR od dana 11.01.2007. do isplate;
- na iznos od 0,94 EUR od dana 13.02.2007. do isplate;
- na iznos od 1,09 EUR od dana 13.03.2007. do isplate;
- na iznos od 1,70 EUR od dana 11.04.2007. do isplate;
- na iznos od 1,64 EUR od dana 11.05.2007. do isplate;
- na iznos od 2,06 EUR od dana 12.06.2007. do isplate;
- na iznos od 1,61 EUR od dana 11.07.2007. do isplate;
- na iznos od 1,63 EUR od dana 11.08.2007. do isplate;
- na iznos od 2,14 EUR od dana 11.09.2007. do isplate;
- na iznos od 1,72 EUR od dana 11.10.2007. do isplate;
- na iznos od 1,89 EUR od dana 13.11.2007. do isplate;
- na iznos od 1,32 EUR od dana 11.12.2007. do isplate;
- na iznos od 0,83 EUR od dana 11.01.2008. do isplate;

- na iznos od 0,13 EUR od dana 12.02.2008. do isplate;
- na iznos od 0,74 EUR od dana 11.04.2008. do isplate;
- na iznos od 1,17 EUR od dana 13.05.2008. do isplate;
- na iznos od 1,23 EUR od dana 11.06.2008. do isplate;
- na iznos od 1,36 EUR od dana 11.07.2008. do isplate;
- na iznos od 1,56 EUR od dana 12.08.2008. do isplate;
- na iznos od 1,25 EUR od dana 11.09.2008. do isplate;
- na iznos od 0,34 EUR od dana 11.12.2008. do isplate;

sve po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, a od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 156/22.) i prema Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima Narodne novine br. 156/22, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

- VII. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., OIB: 52508873833 sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, da tužiteljici Nataši Đura, OIB: 36835358180 iz Zagreba, Šetalište 150. brigade Hrvatske vojske 2, isplati iznos parničnog troška od 1.211,19 eura (slovima: tisuću dvjesto jedanaest eura i devetnaest centi) sa zateznim kamatama tekućim od 17. rujna 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- VIII. Odbija se tužiteljica s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.
- IX. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe od 30. lipnja 2026.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sklopila s tuženikom, kao kreditorom: ugovor o kreditu broj: 74161/05 od 18. ožujka 2005., kojim je tuženik, kao kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici, kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 40.086,83 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita, radi kupnje stana (dalje: ugovor o kreditu 1.), Dodatak br. 1. ugovora o kreditu 1., od 28. travnja 2006. kojim je izvršena konverzija kredita iz valute EUR u valutu CHF, u iznosu od 64.513,77 CHF primjenom prodajnog tečaja tuženika, (dalje: Dodatak 1. ugovora o kreditu 1.), Dodatak br. 2. ugovora o kreditu br. 1. od 13. 2. 2009., kojim je izmijenjen opis nekretnine koja je predmet zalog, (dalje: Dodatak 2. ugovoru o kreditu 1.), Dodatak br. 3. ugovora o kreditu 1. od 30. 12. 2009., kojim je tuženik odobrio tužitelju da se kamatna stopa prethodno ugovorena kao promjenjiva ugovori kao fiksna, (dalje: Dodatak br. 3. ugovora o kreditu 1.) te Dodatak br. 4. ugovora o kreditu 1., od 27. 7. 2016., kojim je izvršena konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR, (dalje: Dodatak br. 4. ugovora o kreditu 1.), (zajedno dalje: kredit 1.). Tužiteljica nadalje navodi da je kao korisnik kredita sklopila s tuženikom, kao kreditorom i ugovor o kreditu broj: 74192/05, od 18. ožujka 2005., kojim je tuženik, kao kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici, kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 5.962,14 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita, radi kupnje stana (dalje: ugovor o kreditu 2.), Dodatak br. 1. ugovora o kreditu 2., od 28. 4. 2006. kojim je izvršena konverzija kredita iz valute EUR u valutu CHF, u iznosu od 9.584,44 CHF primjenom prodajnog tečaja tuženika, (dalje: Dodatak 1. ugovora o kreditu 2.), Dodatak br. 2. ugovora o kreditu br. 2., od 30.10.2006. g., kojim je izmijenjen opis nekretnine koja je predmet zalog, (dalje: Dodatak 2. ugovoru o kreditu 2.), Dodatak br. 3. ugovora o kreditu 2. od 7. 1. 2010., kojim tuženik odobrio tužiteljici da se kamatna stopa prethodno ugovorena kao promjenjiva ugovori kao fiksna (dalje: Dodatak br. 3. ugovora o kreditu 2.) te Dodatak br. 4. ugovora o kreditu 2. od 27. 7. 2016., kojim je izvršena konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR, (dalje: Dodatak br. 4. ugovora o kreditu 2.), (zajedno dalje: kredit 2.). Tužiteljica navodi da je do 30. rujna 2015. na ime otplate anuiteta kredita 1. s obzirom na razdoblje od sklapanja Dodatka br.1 ugovora o kreditu 1 do sklapanja Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 1. uplatila ukupno 6.950,11 eur/ 52.365,60 kn više nego što bi trebala uplatiti da pojedine odredbe Dodatka br.1 ugovora o kreditu 1 nisu ništetne, posebno da je kroz cijelo vrijeme otplate kredita vrijedio početni tečaj CHF/HRK. Pored navedenog, tužiteljica navodi da prilikom konverzije kredita 1. s valutom CHF Dodatkom 1. ugovora o kreditu 1 te s valutom euro Dodatkom br. 4. ugovora o kreditu 1., utvrđene su nove glavnice, kojim prilikama je došlo do razlike između početne glavnice po početnom tečaju u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzije. Iznos razlike između početne glavnice po početnom tečaju, u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzije Dodatkom 1. ugovora o kreditu 1, kao i iznos razlike početne glavnice po početnom tečaju, u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzije Dodatkom 4. ugovora o kreditu 1, tužiteljica navodi da će se utvrditi nakon provedenog financijskog vještačenja. Do 30. rujna 2015. tužiteljica je na ime otplate anuiteta kredita 2. s obzirom na Dodatak br. 1 ugovora o kreditu br. 2 uplatila ukupno 830,47 eur/ 6.257,18 kn više nego što bi trebala uplatiti da pojedine odredbe Dodatka br. 1. ugovora o kreditu 2. nisu ništetne, posebno da je kroz cijelo vrijeme otplate kredita vrijedio početni tečaj

CHF/HRK. Pored navedenog, prilikom konverzije kredita 2. s valutom CHF Dodatkom 1. ugovora o kreditu 2. te s valutom EURO Dodatkom br. 4. ugovora o kreditu 2., utvrđene su nove glavnice, kojim prilikama je došlo do razlike između početne glavnice po početnom tečaju u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzija. Iznos razlike između početne glavnice po početnom tečaju, u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzije Dodatkom 1. ugovora o kreditu 2, kao i iznos razlike početne glavnice po početnom tečaju, u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzije Dodatkom 4. ugovora o kreditu 2, tužiteljica navodi da će se utvrditi nakon provedenog financijskog vještačenja. Tužiteljica navodi da je Dodatkom br. 1. ugovora o kreditu 1. te Dodatkom br. 1. ugovora o kreditu 2., čl.1., preračunat iznos kredita 1. i ugovorena je valutna klauzula u CHF po prodajnom tečaju tuženika. Tužiteljica nadalje navodi da su Dodataka br. 1 ugovora o kreditu 1 i Dodatka br. 1 ugovora o kreditu 2, tipski ugovori, te su isti sklopljeni na način da je tuženik predočio tužiteljici šprancu ugovora/dodatka o kojima se nije pregovaralo, prilikom čega tuženik nije obavijestio i upoznao tužiteljicu sa svim parametrima važnim za donošenje valjane odluke glede sklapanja navedenih Dodataka vezanih uz kredit 1. i uz kredit 2. Tužiteljica ističe kako je valutna klauzula CHF sadržana u Dodacima vezanim uz kredit 1. i uz kredit 2. protivna načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima iz čl. 3. Zakona o obveznim odnosima, načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO, načelu zabrane zlorabice prava iz čl. 6. ZOO, načelu jednake vrijednosti činidaba iz čl. 7. ZOO, i načelu zabrane prouzročenja štete iz čl. 8. ZOO. Tužiteljica navodi da je u pravomoćno okončanom kolektivnom sporu Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv 8 banaka, između ostalog i tuženika, pravomoćnim kolektivnim presudama Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. br. P-1401/2012, od 4. 7. 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br.: PŽ-6632/17 od 14. 6. 2018. i Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br.: Rev-2221/18 od 03.09.2019. g. (dalje: „kolektivne presude“) utvrđena ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli CHF, i to kako je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o kreditima ništene i nepoštene ugovorne odredbe na način što je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženica postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Tužiteljica nadalje navodi da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1401/2012, od 4.7.2013. g. utvrđeno da je tuženik potpuno izbjegao utjecaj jedne od ugovornih strana (korisnika kredita) na cijenu što je protivno odredbi čl. 247. Zakona o obveznim odnosima te da je gore navedenim postupanjem tuženik postupio protivno čl. 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03, 46/07), odnosno čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, 41/2014). Tužiteljica navodi da se kolektivne presude temelje se na Direktivi Vijeća EU 93/13/EEZ od 05.04.1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, koja je temeljni akt donesen s ciljem usklađivanja zakona i drugih propisa država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača. Navedena Direktiva je putem bogate sudske prakse Europskog suda dovela do visoke razine zaštite prava potrošača pri čemu je praksa Europskog suda razjasnila tumačenje osnovnih pojmova, zahtjeva i načela kao i provođenje testa kontrole nepoštenosti. Tužiteljica navodi da je iz kolektivnih Presuda

razvidno da je ništetna valutna klauzula CHF iz odredbi Dodatka br.1 ugovora o kreditu 1 i Dodatka br.1 ugovora o kreditu 2, kojim se iznos kredita vezao za valutu CHF. Tužiteljica nadalje navodi da uzimajući u obzir navedena utvrđenja iz postupka pokrenutog radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu CHF te sukladno odredbama čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku, predlaže deklaratorno utvrditi ništetnost odredbe točke 1. i točke 4.2. Dodatka br.1 ugovora o kreditu 1, te odredbe točke 1. i točke 4.2. Dodatka br.1 ugovora o kreditu 2. Tužiteljica navodi da tuženik ne može u ovome postupku osporavati utvrđenja iz kolektivnih presude u odnosu na valutu CHF, a navedeno stajalište potvrđuje i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-3142/2018-2 od 19.03.2019. g. u kojoj je utvrđeno slijedeće: „Suprotno tvrdnji tuženice da su nižestupanjski sudovi zanemarili činjenicu da je u postupku kolektivne zaštite pravna zaštita pružena na općenitoj odnosno apstraktnoj razini, (...) pa da su u tom smislu pogrešno primijenili odredbe Zakona o zaštiti potrošača koje se odnose na nepoštene odredbe o potrošačkim ugovorima (...), nižestupanjski sudovi nisu bili dužni u navedenom pravcu provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. ZPP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom čl. 118. ZPP-a, a o čemu se radi u ovom slučaju. (...) Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i ZPP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a. (...) prema shvaćanju ovog suda, nije bilo potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrhsishodno neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa navedenim odredbama ZPP-a i ZPP-a.“. Tužiteljica navodi da prije sklapanja Dodatka br.1 ugovora o kreditu 1 i Dodatka br.1 ugovora o kreditu 2 nije bila obaviještena na koji način valutna klauzula utječe na njezina prava i obveze, već ju je tuženik prilikom pregovara i tijekom sklapanja istih uvjerio da je ugovaranje valutne klauzule u CHF za nju najpovoljnije. Tužiteljica navodi da su poslovne banke, uključujući i tuženik, reklamirale kredite u švicarskim francima kao akcijske te tuženik nije obavijestio tužiteljicu o predvidivom rastu CHF, o općem riziku vezanom uz valutnu klauzulu, i to uz rizik da HNB ne štiti tečaj kune prema CHF (da je rast istog vrlo vjerojatan) i o riziku istovremenog ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a što je sve u konačnici utjecalo na ukupnu cijenu kredita. Tužiteljica nadalje navodi da je kolektivnim presudama utvrđeno da je tuženik bio upoznat s predvidivom aprecijacijom švicarskog franka prema kuni, ali je usprkos navedenom, tuženik prezentirao tužiteljici CHF kao stabilnu valutu kojoj se ne predviđa rast. Tužiteljica navodi da nije financijski stručnjak koji je mogao ili morao predvidjeti kretanje švicarskog franka ili znati da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na švicarski franak čime je tuženik povrijedio načelo jednake vrijednosti činidaba, a odredbu o valutnoj klauzuli nije ugovorio s ciljem i svrhom postojanja valutne klauzule. Tužiteljica navodi da je cilj i svrha valutne klauzule iz ZOO uspostavljanje ravnoteže između činidaba u uvjetima visoke stope inflacije koja dovodi do obezvređivanja domaće valute kao valute obveze, a takav cilj i svrha u konkretnom slučaju nisu postignuti jer u vrijeme sklapanja Dodatka br. 1 ugovora o kreditu 1 i

Dodatka br.1 ugovora o kreditu 2 nije postojala visoka stopa inflacije u Republici Hrvatskoj, čime je grubo prekršeno načelo jednake vrijednosti činidaba. Odredbom čl. 21. ZOO-a propisano je da kad obveza ima za činidbu iznos novca, dužnik je dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obveza glasi, osim kad zakon određuje što drugo. Tužiteljica navodi da je valutna klauzula, kako je navedena u Dodatku br. 1 ugovora o kreditu 1 i Dodatku br.1 ugovora o kreditu 2, protivna načelu savjesnosti i poštenja, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu zabrane zlouporabe prava, načelu jednake vrijednosti činidaba, načelu zabrane prouzročenja štete. Tužiteljica nadalje navodi da nikad ne bi sklopila Dodatak br. 1 ugovora o kreditu 1 i Dodatka br.1 ugovora o kreditu 2 da bila svjesna svih rizika zaključenja. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik kao sastavljač Dodatka br. 1 ugovora o kreditu 1 i Dodatka br.1 ugovora o kreditu 2 maksimalno zaštitio svoju ugovornu poziciju te je osim ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, ugovorena višestruka sredstva osiguranja vraćanja kredita i nametnuta obveza plaćanja svih troškova i na taj način ukupan rizik ovog poslovnog odnosa tuženik je prenio na tužiteljicu. Tužiteljica navodi da su u čl. 12. ugovora o kreditu br. 1. između ostalih osiguranja, nametnute obveze davanja sveukupno četiri bjanko mjenica. Tužiteljica navodi da joj je tuženik sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 102/15) ponudio mogućnost konverzije ugovora o kreditu 1 i ugovora o kreditu 2 iz valute CHF u valutu EUR te je tužiteljica prihvatila takav prijedlog te je 17. 5. 2016. g. s tuženikom zaključila Dodatak br. 4. ugovora o kreditu 1. i Dodatak br. 4. ugovora o kreditu 2., kojima je izvršena konverzija kredita 1. i kredita 2. u valutu EUR. Tužiteljica navodi da cilj Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2015. nije bio obeštećenje korisnika kredita denominiranih u CHF već pokušaj izjednačenja te skupine potrošača s potrošačima čiji su krediti bili denominirani u eurima te niti jednom odredbom predmetne izmjene zakona nije bilo određeno obeštećenje dužnika u CHF. Tužiteljica navodi da je dodatkom ugovora reguliran samo ugovorni odnos za razdoblje nakon konverzije, njima nije rješavano pitanje tečajnih razlika za razdoblje do konverzije, a što je predmet ovog tužbenog zahtjeva. Tužiteljica navodi da u vrijeme zaključenja Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 1. i Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 2., nije još bila donesena odluka VTS RH, broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., kojom je pravomoćno utvrđena ništetnost ugovaranja valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz valutu CHF. Tužiteljica navodi da ova činjenica nije uzeta u obzir prilikom izrade prijedloga konverzije od strane tuženika, jer bi u suprotnom matematički rezultat preplate bio u bitnome drugačiji. Tužiteljica navodi da posljedica koju na konkretan predmet imaju utvrđenja iz pravomoćnih kolektivnih presuda VTS RH, odnosno utvrđenje nišetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, jest ta da se u konkretnom slučaju ima primijeniti kunska protuvrijednost kredita prema početnom tečaju CHF (kunski iznos koji je tužiteljici stavljen na raspolaganje). S obzirom na navedeno, u predmetnom postupku potrebno je utvrditi i iznos razlike između početne glavnice po početnom tečaju, u odnosu na glavnice utvrđene na dan konverzija, i to temeljem ugovora o kreditu 1., Dodatka br. 1. ugovora o kreditu 1., Dodatka br. 3. ugovora o kreditu 1. i Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 1. te ugovora o kreditu 2., Dodatka br. 1. ugovora o kreditu 2., Dodatka br. 3. ugovora o kreditu 2. i Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 2., a što će se utvrditi po dostavi cjelokupne dokumentacije od strane tuženika i provedenog financijskog vještačenja, nakon čega će tužiteljica specificirati i postaviti konačan tužbeni zahtjev. Tužiteljica navodi da su ništetnost ugovora i posljedice nišetnosti regulirane i čl. 322. do 329. ZOO. Tužiteljica navodi da je zbog opisane promjene tečaja CHF u odnosu na kunu, a sve na temelju nišetne odredbi pravnih poslova vezanih uz kredit 1., posljedično

mijenjan i svaki iznos anuiteta, stoga tužiteljica na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i čl. 1111. ZOO-a, tužbom potražuje razlike stvarno plaćenih kunskih anuiteta i kunskih anuiteta prema otplatnom planu (uz primjenu početnog tečaja CHF), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na razliku anuiteta od dana dospijeća svakog pojedinog anuiteta kredita pa do isplate, kao i razliku između početne glavnice po početnom tečaju, u odnosu na glavnice koja je utvrđena na dan konverzije temeljem ugovora o kreditu 1., Dodatka br. 1. ugovora o kreditu 1., Dodatka br. 3. ugovora o kreditu 1. i Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 1. te ugovora o kreditu 2., Dodatka br. 1. ugovora o kreditu 2., Dodatka br. 3. ugovora o kreditu 2. i Dodatka br. 4. ugovora o kreditu 2. Tužiteljica navodi da je od tuženika zatražila dostavu cjelokupne dokumentacije relevantne za predmetni postupak pri čemu joj je tuženik dostavio ugovore o kreditu s Dodacima, međutim nije dostavio otplatne planove, kao niti da li su i u kojim iznosima po predmetnim ugovorima plaćene interkalarnе kamate, ulazne i izlazne naknade. Tužiteljica navodi da će nakon provedbe navedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja, sukladno odredbama čl. 186.b ZPP-a postaviti točan, određen i precizan tužbeni zahtjev. Slijedom navedenog, tužiteljica u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu 1. i 2. i Dodataka ugovoru o kreditu 1. i 2. u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, promjenjivu kamatnu stopu, naknade i troškove te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 6.950,11 eura u odnosu na kredit 1., uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos, isplatu iznosa od 830,47 eura u odnosu na kredit 2., uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos, dok se s osnove razlike glavnice obvezao precizirati iznos nakon provedenog financijskog knjigovodstvenog vještačenja, a sve sukladno odredbama čl.186.b. ZPP-a.

2. U odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, kao i osnovu i tijek zatezne kamate, i predlaže da sud odbije predmetni tužbeni zahtjev. Tuženik navodi da je tužiteljica prihvatila ponudu izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje u tekstu: ZID ZPK/15) te je prihvatom izračuna konverzije sukladno ZID ZPK/15 i sklapanjem Dodatka br. 4. ugovora o kreditu br. 74161/05 od 17.05.2016. te Dodatka br. 4. ugovora o kreditu br. 74192/05 od 17.05.2016 (dalje u tekstu: „Dodaci“) pristala da se sve njezine uplate koje je po CHF ugovorima o kreditu vršila od početka otplate pa do 30.09.2015. koriste za namirenje uplata po EUR kreditu. Tuženik tvrdi da je tužiteljica prihvatila izračun konverzije, stanje glavnice i daljnju otplatu EUR kredita prilikom sklapanja Dodataka. Tuženik osporava tužiteljčino svojstvo potrošača, kao i da bi se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom ugovoru u smislu Zakona o zaštiti potrošača koji definira da je potrošač „svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti“. Tužiteljica je dužna u tužbi dokazati svojstvo potrošača. Tužiteljica tužbom navedeno ne dokazuje. Stoga, tuženik predlaže bez izvođenja daljnjih dokaza odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije te navodi da tužiteljica uz tužbu nije dostavila niti jedan dokaz da bi upravo tužiteljica izvršila ijednu uplatu po predmetnim ugovorima o kreditu. Tuženik navodi da je potraživanje tužiteljica zastarjelo jer tužiteljica nije svojom radnjom (podnošenjem tužbe) prekinula zastaru. Podnošenje kolektivne tužbe ne prekida zastaru. Tužiteljica nije niti bila stranka kolektivnog spora. Zastarni rok je kogentna zakonska odredba koju sud ne može mijenjati svojom odlukom. Tuženik navodi da odredbe ugovora o valutnoj obvezi nisu ništetne. Iste su dopuštene temeljem čl. 22. Zakona o obveznim odnosima.

U skladu sa čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača jasne su, lako razumljive i uočljive. Tužiteljica je o istima bila u razumnoj mjeri obaviješten. Uvjeti na tržištu su se naknadno nepredvidivo izmijenili i bili su rezultat izvanrednih okolnosti za koje tuženik nije odgovoran niti je za njih mogao znati niti je na njih mogao utjecati. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u povodu kolektivne tužbe pod poslovnim brojem P-1401/2012 (dalje: presuda) ne obvezuje sud u ovom postupku pokrenutom zbog navodnog stjecanja bez osnove. Na temelju odredbe čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača odluka donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete, a ne radi stjecanja bez osnove. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u povodu kolektivne tužbe pod poslovnim brojem P-1401/2012 ne obvezuje sud u ovom postupku u kojem je izvršena konverzija ugovora o kreditu sukladno ZID ZPK/15. Tužiteljica nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Tuženik ističe kako postoji uvijek jedna glavnica koju je korisnik kredita dužan vratiti banci kao kreditoru. ZID ZPK/15. propisao je temeljno načelo i obveza banke da potrošačima s kreditima i denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF (dalje u tekstu : "CHF kredit") ponudi konverziju takvog kredita na način da položaj potrošača izjednači s položaje u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (dalje u tekstu: "EUR kredit"). Člankom 19.c ZID ZPK/15. propisan je način izračuna konverzije prema kojem je banka bila dužna: na iznos početno odobrene glavnice CHF kredita izračunati iznos glavnice EUR kredita po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita; umjesto početno ugovorene kamatne stope CHF kredita primijeniti kamatnu stopu jednaku kamatnoj stopi na EUR kredita iste vrste i trajanja na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u CHF; početno utvrđen otplatni plan CHF kredita uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati CHF anuiteti zamijeniti novim EUR otplatnim planom, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospeljeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta; iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih CHF anuiteta (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvoriti u EUR anuitete prema tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na EUR kredite iste vrste i trajanja. Takvi iznosi pretvoreni u EUR predstavljaju osnovu za namirenje EUR anuiteta po novom EUR otplatnom planu; utvrditi preplatu / manju uplatu između ukupno uplaćenih iznosa utvrđenih u EUR i ukupnog iznosa EUR anuiteta prema novom EUR otplatnom planu. Tuženik navodi da je postupio sukladno gore citiranoj zakonskoj obvezi te je tužiteljici poslao ponudu izračuna konverzije zajedno s prijedlogom dodatka ugovoru o kreditu. U dokaz činjenici da je banka postupila u skladu s citiranom zakonskom odredbom, tuženik dostavlja mišljenje ovlaštenog revizora društva Ernst & Young d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, čiji je zadatak na temelju odredbe čl. 19.d. ZID ZPK/15 bio provjeriti pravilnost i usklađenost kreditnog kalkulatora u konverziji kredita denominiranih u CHF, odnosno denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ZID ZPK/15. Iz navedenog mišljenja ovlaštenog revizora proizlazi kako "na temelju provedenih procedura (...) nije identificirana neusklađenost s primjenjivim načinom izračuna konverzije propisanim člankom 357.c ZOKI-a, odnosno člankom 19.c. ZPK-a.". Drugim riječima, tuženik je kalkulator izradio u skladu s odredbom čl.

19. c ZID ZPK/15., te je konverziju proveo upravo na način kako je to zakonodavac propisao. Stoga, svi navodi tužiteljice da stanje glavnice koju je tuženik utvrdio u konverziji nisu točno. Tuženik tvrdi da je stanje glavnice utvrđeno na temelju gore citiranog članka 19.c ZID ZPK/15. Prema ZID ZPK/15 potrošač je imao 30 dana da obavijesti banku o prihvatu konverzije. Dakle, potrebno je naglasiti kako je tužitelj od trenutka primitka ponude konverzije do isteka zakonom određenog roka za prihvaćanje konverzije imao mogućnosti provjeriti točnost izračuna konverzije, obratiti se tuženiku u slučaju bilo kakvih nejasnoća te eventualno izjaviti prigovor na izračun konverzije u slučaju da bi takvih prigovora imao. Tužiteljica na izračun konverzije nije imala prigovora, nego je prihvatila ponudu te su tužiteljica i tuženik 17.5.2016. sklopili Dodatke. Potrebno je naglasiti kako je tužiteljica samostalno izrazila svoju volju i suglasnost za sklapanjem Dodataka, dok je ponuda izračuna konverzije i Dodataka za tuženika bila prisilna zakonska obveza. Navedenim Dodacima stranke su dogovorno promijenile osnovni CHF ugovor na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, također je i promijenjena valuta uz koju je bila vezana glavnica kredita u valutu EUR, te je za kredit broj 74161/05 utvrđen ostatak glavnice nakon konverzije u iznosu od 20.937,23 EUR, a za kredit broj 74192/05 utvrđen ostatak glavnice nakon konverzije u iznosu od 3.076,88 EUR. Prilikom sklapanja konverzija utvrđena je razlika (preplata) između ukupno uplaćenih iznosa utvrđenih u EUR i ukupnog iznosa EUR anuiteta prema novom EUR otplatnom planu u iznosu od 5.500,00 EUR/ 729,98 kn. Ako bi Sud usprkos provedenoj konverziji i gore iznesenim navodima tuženika, tužbeni zahtjev našao osnovanim, tuženik ovime ističe prigovor radi prebijanja u minimalnom iznosu od 5.500,00 EUR/ 729,98 kn koji iznos odgovara iznosu preplate utvrđenom uvećano za zakonske zatezne kamate koje na navedeni iznos teku od 1. 10. 2016. Slijedom navedenog, tuženik ističe kako su konverzijom promijenjeni bitni sastojci ugovora o kreditu i to kamatna stopa iz osnovnog CHF ugovora i valutna klauzula vezana uz CHF, i to s učincima od dana sklapanja Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu broj 74161/05 i Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu broj 74192/05 (tj. od dana 28.04.2006.g.). Također, prilikom konverzije svi iznosi koje je tužiteljica plaćala po CHF kreditu (uključujući iznose za koje tužiteljica smatra da ih je više platila zbog promjene kamatne stope i tečaja HRK u odnosu na CHF) tužiteljica je odlučila koristiti za namirenje anuiteta po EUR kreditu sve do 30. 9. 2015. Stoga tuženik ističe kako tužiteljica nema pravo potraživati isplatu bilo kakvih iznosa iz osnovnog CHF ugovora te predlaže sudu već iz navedenog razloga odbiti u cijelosti tužbeni zahtjev. Tuženik se poziva na presudu Županijskog suda u Puli -Pola posl. br. GŽ-136/2018-4 od 29. kolovoza 2019., presudu Županijskog suda u Sisku, posl. br. GŽ-604/2017 od 8. svibnja 2020., presudu Županijskog suda u Splitu posl.br. GŽ-2427/2018 od 10. lipnja 2020.g. i presudu Županijskog suda u Karlovcu, Stalne službe u Gospiću, posl. br. GŽ-73/2019 od 28. travnja 2020. Tuženik ističe da je sve navedeno u skladu i sa stajalištem prof.dr.sc. Siniše Petrovića i doc.dr.sc. Tomislava Jakšića iznesenim u stručnom članku „Ključna aktualna pitanja odnosa iz ugovora o kreditu u švicarskim francima i analiza stajališta sudske prakse" (Pravo i porezi, br. 3/19., str. 16 i 17.). Zaključno, tuženik podsjeća da je zakonska obveza tuženika bila ponuditi tužitelju konverziju kredita te izračun konverzije prema strogim (i za tuženika kogentnim) zakonskim pravilima iz odredbe čl. 19.c ZID ZPK/15. Navedena pravila ne propisuju obvezu tuženika da prilikom izračuna konverzije koristi početni CHF anuitet kao fiksni, odnosno da kao fiksnu kamatnu stopu koristi početno ugovorenu CHF kamatnu stopu za cijelo vrijeme otplate kredita, niti da koristi tečaj CHF – HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita kao fiksni. U tom smislu, napominje se da nije točan navod tužiteljice da iznos glavnice naveden u obračunu konverzije nije točan jer da isti ne odgovara stvarnom stanju. Naime, čl. 19.c. st.1.

toč.8. ZID ZPK/15 propisuje da učinak konverzije koji se utvrđuje kao razlika: stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama banke na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, i iznosa preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog EUR otplatnog plana i svih tužiteljičinih uplaćenih iznosa pretvorenih u EUR anuitete i utvrđenih sukladno odredbi čl. 19.c. st.1. toč. 4. ZID ZPK/15. Tuženik navodi da je banka postupala sukladno citiranim kogentnim zakonskim odredbama. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose navedene u tužbenom zahtjevu s obzirom da da kolektivni spor koji se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodio pod posl. brojem P-1401/2012 na koji se poziva tužiteljica u tužbi nije primjenjiv na ovaj slučaj (ne postoji objektivni identitet ove parnice i kolektivnog spora), zbog čega kolektivna tužba ne prekida zastarni rok u ovom predmetu. S obzirom da je tužitelj tužbu podnio sudu 13. 6. 2023.g. (dakle, nakon isteka petogodišnjeg roka od pravomoćnosti presude iz kolektivnog spora posl. br. P-1401/2012), tuženik tvrdi da je zahtjev tužiteljice iz tužbe u zastari. Tuženik se protivi navodima tužitelja da bi da bi dijelovi odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula bile nišetne te ističe da je temeljem čl. 22. Zakona o obveznim odnosima (NN, 37/2005, dalje: ZOO) dopuštena valutna obveza. Nadalje, presuda na koju se poziva tužiteljica o nišetnosti ugovornih odredba isključivo je vezana uz obrazloženje da potrošači u vrijeme sklapanja ugovora nisu bili informirani o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke o činjenici žele li stupiti s bankama u ugovorni odnos. Valja napomenuti da se ovdje radi o utvrđenju na apstraktnoj razini za osam banaka i nekoliko tisuća građana, a koje se sve svrstava pod pojam „prosječni potrošač”. Stoga, ne znači nužno da je isto decidirano određeno za svaki slučaj, kao niti da je tužitelj bio prosječni potrošač. Za potrebe sudskog postupka u povodu kolektivne tužbe, sud je razmatrao građane koji su bili korisnici ugovora o kreditu u kojem je ugovorena valutna klauzula vezana uz švicarski franak te u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koje u skladu s odredbama Zakona o zaštiti potrošača naziva – potrošač. Obzirom da se radilo o većem broju građana za potrebe postupka trebalo je razmatrati „prosječenog potrošača“, koji je zapravo zamišljeni tipični potrošač. U skladu s Direktivom o nepoštenoj poslovnoj praksi (dalje: Direktiva) mjerilo prosječnog potrošača utvrđuje se potrošač koji je "u razumnoj mjeri obaviješten, pažljiv i oprezan u pogledu svojeg tržišnog djelovanja" (Preambula 18, Direktiva 2005/29 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive vijeća 84/450/EEZ, direktiva 97/7/EZ, 98/7/7EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća, u skladu s radnim dokumentom Europske komisije- Smjernice za provedbu/primjenu Direktive o nepoštenoj poslovnoj praksi, Bruxelles, 25.svibnja 2016.) Također, Direktiva utvrđuje da test prosječnog kupea nije statistički test i da se moraju uzeti u obzir socijalni, kulturni i jezični čimbenici pojedine zemlje, a što moraju utvrđivati nacionalni sudovi i tijela, ali u skladu s odredbama Direktive. Sve navedeno odnosi se na pitanje apstraktne pravne zaštite zamišljenog građanina koji je stupio u poslovni, ugovorni odnos s bankom prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Nacionalni sudovi u pojedinačnim parnicama, poput ove trebaju utvrditi jesu li bila ispunjenja tri glavna uvjeta iz Direktive, prilikom stupanja u poslovni odnos s potrošačem, a to su: 1. je li potrošač bio u razumnoj mjeri obaviješten o bitnim elementima ugovora, 2. je li potrošač prilikom sklapanja ugovora bio pažljiv i

3. je li bio oprezan u pogledu svojeg tržišnog djelovanja. Svakako da prilikom procjene ova tri uvjeta treba voditi računa i o činjenici da je potrošač ponekad slabija strana ugovora u odnosu prema trgovcu, ali treba uzeti i u obzir da se u ovim predmetima radi o punoljetnim, poslovno sposobnim osobama i o vremenu kada je lako dostupna svaka informacija i/ili pojašnjenje koje je potrebno potrošač u radi razjašnjenja dijelova ugovora koji mu eventualno nisu jasni, a što i zahtijevaju drugi i treći uvjet Direktive - pažljiv i oprezan u pogledu svojeg tržišnog djelovanja. Tuženik navodi da je tužiteljica u čl. 5. Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu broj 74161/05 i Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu broj 74192/05 potvrdila da je upoznata s promjenjivošću tečaja izabrane valute ugovora, koja se primjenjuje za izračun obveze u kunskoj protuvrijednosti te da svjesno i dobrovoljno preuzima rizik mogućeg nepovoljnog tečaja u odnosu na HRK i da tuženik za taj rizik nije odgovoran. Tuženik smatra da u ovom predmetu prvenstveno treba utvrditi pa i procjenjivati postupanje tuženika u trenutku sklapanja Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu broj 74161/05 i Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu broj 74192/05. U trenutku sklapanja ugovora, što je vidljivo već iz samog zahtjeva tužiteljice, stanje tržišta, a time i kamatne stope je bilo povoljno za tužiteljicu. Stoga je i jasno zašto je tužiteljica u trenutku sklapanja ugovora izabrala baš ovu vrstu ugovora. Naime, primjena valute švicarskog franka s odgovarajućom kamatnom stopom u odnosu na druge valute, primjerice EUR, bila je povoljnija u trenutku sklapanja ugovora. I to je rizik na koji je tužiteljica pristala, a koji je bio izričito naveden u ugovoru. Ovdje valja naglasiti da je tužiteljica imala mogućnost izbora između više ponuđenih kredita s različitim valutnim klauzulama i različitim kamatnim stopama i da je odluka za ovu vrstu Ugovora bila isključivo njezina. Također, tuženik smatra da je nemoguće i da bi u najmanju ruku bilo neodgovorno prognozirati kakvo će da stanje na tržištu biti u sljedećih 9 i/ili više godina. Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva te se protivi neodređeno postavljenom tužbenom zahtjevu, dok se u odnosu na njegovu visinu nije niti moguće očitovati jer je ista nepoznata. Tuženik prije svega, a obzirom na konverziju izvršenu sukladno ZID ZPK/15, smatra kako se u ovom postupku radi o pravnom pitanju, te se protivi izvođenju dokaza financijskim vještačenjem. Tuženik, zaključno, ističe kako tužiteljica nema pravo za zakonske zatezne kamate obzirom da tuženik nije bilo nepošten stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima. Napominje se kako ništetnost pojedine ugovorne odredbe nužno ne znači da je jedna od ugovornih strana nepoštena. Tužiteljica bi u konkretnom slučaju, pod pretpostavkom osnovanosti tužbenog zahtjeva, eventualno imala pravo na zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva sudu. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti te naloži tužiteljici naknaditi parnični trošak tuženiku.

3. Rješenjem poslovni broj: P-1384/2023-5 od 26. siječnja 2024. sud je tuženiku naložio da tužiteljici dostavi traženu dokumentaciju, a što je tuženik učinio uz podnesak od 6. veljače 2024.

4. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužiteljica je podneskom od 20. lipnja 2025., precizirala tužbeni zahtjev tako da postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 5.484,25 eura u odnosu na kredit 1., uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos, isplatu iznosa od 696,80 eura u odnosu na kredit 2., uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos, isplatu iznosa od 3.173,16 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 30. rujna 2015. s osnove razlike glavnice u odnosu na kredit 1. te isplatu iznosa od

450,91 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 30. rujna 2015. s osnove razlike glavnice u odnosu na kredit 2.

5. Tuženik se u podnesku od 15. srpnja 2025. protivio djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva pod točkom II. i III., dok se u odnosu na točku IV. tužbenog zahtjeva protivio preinaci tvrdeći da je tužiteljica postavila novi tužbeni zahtjev te ističe prigovor zastare.

6. Budući da se u konkretnom slučaju radilo o postavljanju određenog tužbenog zahtjeva nakon manifestacijskog rješenja, ne radi se o povlačenju tužbe niti o preinaci tužbe. Iako je sud na raspravnom zapisniku 9. prosinca 2025., dopustio preinaku tužbe, navedena okolnost ne mijenja pravnu narav navedene procesne radnje tužiteljice te tužiteljica podneskom od 20. lipnja 2025. nije povukla niti preinačila tužbu.

7. Podneskom od 30. lipnja 2026. tužiteljica je precizirala tužbeni zahtjev "alternativno", za slučaj ako sud ne bi usvojio točku II. tužbenog zahtjeva u odnosu na kredit 1. predlaže u odnosu na zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije 30. rujna 2015. isplatu iznosa od 1.741,44 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 13. 6. 2023. te "alternativno", za slučaj ako sud ne bi usvojio točku III. tužbenog zahtjeva u odnosu na kredit 2. predlaže u odnosu na zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije 30. rujna 2015. isplatu iznosa od 213,20 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 13. 6. 2023.

8. Tuženik se na glavnoj raspravi od 30. lipnja 2026. protivio preinaci tužbenog zahtjeva iz podneska od 30. lipnja 2026.

9. Budući da je tužiteljica istaknuli drugi tužbeni zahtjev uz postojeći, radi se o preinaci tužbe u smislu odredbe čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proć. tekst 25/13., 89/14. i 70/19., dalje: ZPP). Prema odredbi čl. 190. st. 1. ZPP-a, tužitelj može do zakljućenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Prema stavku 2. navedenog članka, iznimno od odredbe stavka 1. ovog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zakljućenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zakljućenja prethodnog postupka. Ocjenjujući da prije provođenja financijskog vještačenja tužiteljica nije mogla postaviti precizirani tužbeni zahtjev, sud utvrđuje da je tužiteljica u konkretnom slučaju mogla preinačiti tužbu te je, sukladno odredbi čl. 190. st. 3. ZPP-a, sud dopustio preinaku tužbe od 30. lipnja 2026. smatrajući da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, zbog čega je odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

10. U dokaznom postupku sud je pročitao Dodatak br. 4. ugovora o kreditu, broj: 74161/05 od 17. svibnja 2016. (list 25-26, 559-561 spisa), Dodatak br. 2. ugovora o kreditu, broj: 74161/05 od 12. siječnja 2009. (list 27-30 spisa), Dodatak br. 1. ugovora o kreditu, broj: 74161/05, od 28. travnja 2006. (list 31-36 spisa), izvršio je uvid u otplatni plan (list 37-40, 548-549, 555-556, 943-945 spisa), pročitao je Dodatak br. 3. ugovora o kreditu, broj: 74161/05 od 30. prosinca 2009. (list 41-44 spisa), izvršio je uvid u izračun konverzije po ugovoru o kreditu broj 083551 (74161/05) na dan 30. rujna 2015. (list 45- 46, 544-545 spisa), promet po kreditu, broj: 74161/05 (list 47 – 55 spisa),

pročitao je ugovor o kreditu, broj: 74192/05 od 18. ožujka 2005. (list 56-63 spisa), ugovor o kreditu, broj: 74192/05, od 18. ožujka 2005. (list 64-71 spisa), Dodatak br. 1. ugovora o kreditu, broj: 74192/05, od 28. travnja 2006. (list 72-77 spisa), Dodatak br. 2. ugovora o kreditu, broj: 74192/05 od 30. listopada 2006. (list 78-82 spisa), sporazum radi osigurana novčane tražbine zasnivanjem založnog prava od 30. listopada 2006. (list 83-90 spisa), Dodatak br. 3. ugovora o kreditu, broj: 74192/05 od 30. prosinca 2009. (list 91-93 spisa), Dodatak br. 4. ugovora o kreditu, broj: 74192/05 od 17. svibnja 2016. (list 94-95 spisa) izvršio je uvid u izračun EKS-a i otplatni plan za ugovor broj 261473 (list 96-99 spisa), promet po kreditu broj 74192/05 (list 100-107 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra (list 108-163 spisa), zahtjev za dostavu dokumentacije od 27. rujna 2021. i 13. lipnja 2023. (list 164-165 spisa), pregled kreditnog kalkulatora u konverziji od 13. studenog 2015. (list 445-447 spisa), pregled uplata (list 550-551, 557 spisa), izvršio je uvid u izračun konverzije po ugovoru o kreditu broj 083552 (74192/05) na dan 30. rujna 2015. (list 551-552 spisa), pročitao je sporazum o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu od 25. srpnja 2016. (list 558 spisa), sporazum o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu od 20. srpnja 2016. (list 562 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja Zrinku Ručeviću iz Zagreba od 12. svibnja 2025. (list 926-941 spisa), pročitao je očitovanje vještaka na prigovore tužiteljice od 14. rujna 2025. (list 966 spisa), očitovanje vještaka od 12. veljače 2026. (list 979-980 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

11. Punomoćnica tužiteljice je na glavnoj raspravi 9. prosinca 2025. odustala od dokaznog prijedloga kojim je predložila saslušanje službenice banke.

12. Sud je odbio dokazni prijedlog tužiteljice kojim je predložila saslušanje svjedoka Darka Đure jer je činjenično stanje u pogledu statusa tužiteljice kao potrošača bilo dovoljno utvrđeno.

13. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

14. Glavni tužbeni zahtjev preciziran u podnesku od 30. lipnja 2026. djelomično je osnovan, zbog čega sud o podrednim tužbenim zahtjevima nije odlučivao.

15. Što se tiče tužbenog zahtjeva kako ga je precizirala tužiteljica podneskom od 30. lipnja 2026., isti je postavljen u formi uvjetne supsidijarne objektivne alternacije (Dika, Mihajlo, Građansko parnično pravo, Tužba, VI. knjiga, Narodne novine d.d., Zagreb, listopad 2009., str. 360), prema odredbi čl. 188. st. 2. ZPP-a. No, ovaj sud ocjenjuje da se u biti ne radi o takvoj kumulaciji tužbenih zahtjeva, budući da objektivna kumulacija tužbenih zahtjeva pretpostavlja postojanje više tužbi u materijalnom smislu u povodu kojih bi se mogli voditi posebni postupci kad ne bi bile istaknute u istoj tužbu u formalnom smislu (op.cit. st. 372), a što u konkretnom slučaju ne bi bilo dopušteno prema pravilima o litispendenciji. Naime, u konkretnom slučaju i "glavni" i "kumulirani" tužbeni zahtjevi su zahtjevi za isplatu po osnovi ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i s osnove razlike glavnice, koji se temelje na istoj činjeničnoj i u bitnome istoj pravnoj osnovi (kojom sud nije vezan), pri čemu je "kumulirani", sadržan u "glavnom" tužbenom zahtjevu pa bi odluka bila nerazumljiva kada bi glavni tužbeni zahtjevi pod točkom II. i III. tužiteljinog podneska bili odbijen, a kumulirani, prihvaćen, te je zbog toga presuđeno kao u izreci ove presude pod točkom II. i III.

16. Nije sporno u odnosu na kredit, broj 74161/05:

- da je tužiteljica 18. ožujka 2005. s prednikom tuženika HVB Splitskom bankom d.d. sklopila ugovor o kreditu, broj: 74161/05, kojim joj je odobren kredit u iznosu od 40.086,83 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju kreditora vrijedećim za na dan korištenja kredita (čl. 2. ugovora), a kao namjena kredita ugovorena je kupnja stana (čl. 3. ugovora);

- da je odredbama čl. 5. ugovora ugovorena kamatna stopa kao promjenjiva, a na dan zaključenja ugovora iznosila je 6,66 % godišnje;

- da je člankom 11. ugovoreno da se kredit otplaćuje na rok otplate od 192 mjesečnih rata uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti, po prodajnom deviznom tečaju za valutu ugovora prema tečajnoj listi kreditora na dan ispunjenja obveze;

- da je tužiteljica 28. travnja 2006. s prednikom tuženika HVB Splitskom bankom d.d. sklopila Dodatak br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74161/05, kojim je izvršena konverzija kredita iz valute EUR u valutu CHF, u iznosu od 64.513,77 CHF primjenom prodajnog tečaja tuženika (točka 1.)

- da je točkom 4. 2. Dodatka br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74161/05 ugovoreno da se kredit otplaćuje na rok otplate od 191 mjesečnih rata uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti, po prodajnom deviznom tečaju vrijedećeg za CHF - novu valutu ugovora na dan ispunjenja obveze na način određen ugovorom o kreditu;

- da je točkom 5. Dodatka br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74161/05 ugovoreno da je korisnik kredita prethodno upoznat da je predmetna valuta ugovora CHF podložna naglim promjenama tečaja, a kako je izabrana upravo od strane korisnika kredita, sve rizike (promjene tečaja) povezane s izborom navedene valute ugovora CHF snosi isti samostalno;

- da je tužiteljica 12. siječnja 2009. s prednikom tuženika Societe Generale-Splitskom bankom d.d. sklopila Dodatak br. 2. ugovoru o kreditu, broj: 74161/05, kojim je izmijenjen opis nekretnine koja je predmet zaloge;

- da je tužiteljica 30. prosinca 2009. s prednikom tuženika Societe Generale-Splitskom bankom d.d. sklopila Dodatak br. 3. ugovoru o kreditu, broj: 74161/05, kojim je tuženik odobrio tužiteljici da se kamatna stopa prethodno ugovorena kao promjenjiva ugovori kao fiksna;

- da su stranke 17. svibnja 2016. sklopile Dodatak br. 4. ugovora o kreditu broj: 74161/05, kojim je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljin kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno odredbama ZID ZPK/15.,

17. Nije sporno u odnosu na ugovor o kreditu, broj 74192/05:

- da je tužiteljica 18. ožujka 2005. s prednikom tuženika HVB Splitskom bankom d.d. sklopila ugovor o kreditu, broj: 74192/05, kojim joj je odobren kredit u iznosu od 5.962,14 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju kreditora vrijedećim za na dan korištenja kredita (čl. 2. ugovora), a kao namjena kredita ugovorena je kupnja garaže (čl. 3. ugovora);

- da je odredbama čl. 5. ugovora ugovorena kamatna stopa kao promjenjiva, a na dan zaključenja ugovora iznosila je 6,66 % godišnje;

- da je člankom 11. ugovoreno da se kredit otplaćuje u 156 mjesečnih rata uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti, po prodajnom deviznom tečaju za valutu ugovora prema tečajnoj listi kreditora na dan ispunjenja obveze;

- da je tužiteljica 28. travnja 2006. s prednikom tuženika HVB Splitskom bankom d.d. sklopila Dodatak br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74192/05, kojim je izvršena konverzija kredita iz valute EUR u valutu CHF, u iznosu od 9.584,44 CHF primjenom prodajnog tečaja tuženika (točka 1.)

- da je točkom 4. 2. Dodatka br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74192/05 ugovoreno da se kredit otplaćuje na rok otplate od 155 mjesečnih rata uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti, po prodajnom deviznom tečaju vrijedećeg za CHF - novu valutu ugovora na dan ispunjenja obveze na način određen ugovorom o kreditu;

- da je točkom 5. Dodatka br. 1. ugovoru o kreditu, broj: 74192/05 ugovoreno da je korisnik kredita prethodno upoznat da je predmetna valuta ugovora CHF podložna naglim promjenama tečaja, a kako je izabrana upravo od strane korisnika kredita, sve rizike (promjene tečaja) povezane s izborom navedene valute ugovora CHF snosi isti samostalno;

- da je tužiteljica 30. listopada 2006. s prednikom tuženika Societe Generale-Splitskom bankom d.d. sklopila Dodatak br. 2. ugovoru o kreditu, broj: 74192/05, kojim je izmijenjen opis nekretnine koja je predmet zaloge;

- da je tužiteljica 30. prosinca 2009. s prednikom tuženika Societe Generale-Splitskom bankom d.d. sklopila Dodatak br. 3. ugovoru o kreditu, broj: 74192/05, kojim je tuženik odobrio tužiteljici da se kamatna stopa prethodno ugovorena kao promjenjiva ugovori kao fiksna;

- da su stranke 17. svibnja 2016. sklopile Dodatak br. 4. ugovora o kreditu broj: 74192/05, kojim je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljčin kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno odredbama ZID ZPK/15.

18. Sporno je:

- aktivna legitimacija,
- jesu li za ovu parnicu uopće relevantne odluke trgovačkih sudova na koje se tužitelj poziva,
- ima li tužiteljica svojstvo potrošača po navedenim ugovorima o kreditu,
- visina tužbenog zahtjeva za isplatu te
- je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

19. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli te kakvi su učinci sklopljenog dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj ništetnosti navedenih ugovornih odredbi.

20. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljicom sklopio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15. tužiteljica više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati ništetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivost kamatne stope po jednostranoj odluci banke te odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužiteljica kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti oštećena glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe.

21. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema točki 2. istog članka, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti.

22. Na temelju iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je zaključila dva ugovora o kreditu s HVB Splitskom bankom, pri čemu je namjena jednog kredita bila kupnja stana iz programa poticane stanogradnje, a namjena drugog kredita bila je kupnja garaže iz programa poticane stanogradnje. Ugovore o kreditu zaključila je uz valutu EUR,

međutim naknadno joj je osobna bankarica predložila da zaključi dodatak ugovora o kreditu uz valutnu klauzulu uz CHF za oba naprijed navedene ugovora iz razloga jer je takav kredit povoljniji s obzirom na tečaj u vrijeme sklapanja dodatka ugovora o kreditu. Osobna bankarica joj prilikom zaključenja naprijed navedenih ugovora i dodataka ugovora nije objasnila rizike vezane uz valutu CHF, niti je imala mogućnost vođenja pregovora oko pojedinih odredaba ugovora. Sve naprijed navedene ugovore kao i dodatke ugovora, koje je zaključila pročitala je prije potpisivanja ugovora. U vrijeme zaključenja dodatka ugovora o kreditu kojim su krediti vezani uz valutnu klauzulu CHF razumjela je pojam valutne klauzule, ali nije mogla predvidjeti kasnije učinke tog ugovora na nju. Iako je po zanimanju dipl. ekonomist ne razumije se u bankarsko poslovanje, zbog čega nije mogla u vrijeme sklapanja dodataka ugovora predvidjeti da bi mjesečna rata kredita mogla toliko porasti, a do čega je na kraju i došlo. Dodatke ugovora o kreditu koje je vezala uz valutnu klauzulu u CHF sklopila jer joj je tako sugerirala osobna bankarica, navodeći da će isto biti povoljnije za nju, pri čemu je u osobnu bankaricu imala povjerenje, zbog čega nije tražila neka dodatna pojašnjenja vezano uz pojam valutnu klauzulu uz CHF. Dodatak ugovora o kreditu kojim je kredit vezala uz CHF zaključila je na poziv osobne bankarice, koja joj je rekla da će navedeni kredit za nju biti povoljniji jer će mjesečna rata kredita biti niža. U banku je došla na osobni poziv bankarice jer je trebalo donijeti neku popratnu dokumentaciju vezanu uz ugovor o kredit te joj je ista tom prilikom predložila da kredit veže uz valutu CHF, navodeći da svi njezini klijenti prelaze na kredite uz CHF jer su povoljniji. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i dodataka ugovora o kreditu nije bila vlasnik OPG-a, obrta niti je bila član trgovačkog društva. Prije sklapanja ugovora o kreditu kojim je kredit vezala uz valutu CHF nije se informirala o kretanju tečaja CHF. 2016. zaključila je dodatak ugovora o kreditu sukladno odredbama ZID ZPK/15 jer je tražila izlaz iz situacije u kojoj se je našla, s obzirom da je mjesečna rata kredita porasla, a sklapanjem naprijed navedenog dodatka, mjesečna rata kredita bila je puno niža. Stan niti garažu koji su kupljeni sredstvima ugovora o kreditu nikada nije iznajmljivala.

23. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje

valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

24. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice.

25. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužiteljica u ovoj parnici i učinila pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

26. Iskaz tužiteljice sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ga razloga ne prihvatiti. Iz tog iskaza proizlazi da je ugovore sklopila u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužiteljica navedena kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njezine poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a namjena kredita člankom 3. određena je „kupnja stana“ te "kupnja garaže", pa je očito neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužiteljica sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Zbog toga su i tužiteljica i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

27. Kako je tužiteljica sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga je sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranim iz kolektivnih sporova, utvrdio da su nepoštene i nišetne odredbe konkretnog ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

28. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetne ugovore o kreditu koristio nepoštene i nišetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

29. Što se posljedica nišetnosti tiče, iako odredbe ZPP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog nišetnosti ugovornih odredbi.

30. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

31. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule i promjenjive stope ugovorne kamate, to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti oštećena izvršenom konverzijom.

32. ZID ZPK/15 imao je za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

33. Odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14.

34. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

35. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te o valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

36. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom

franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

37. Sukladno navedenom, dat je i zadatak sudskom vještaku za financije.

38. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja, Zrinka Ručevića iz Zagreba od 12. svibnja 2025. (list 926-941 spisa) sud je utvrdio da su HVB Splitska banka d.d. kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita zaključili su 28. travnja 2006. Dodatak broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74161/05 sa sljedećim osnovnim ugovornim elementima: preostali iznos kredita je kunska protuvrijednost od 64.513,77 CHF obračunato po prodajnom tečaju kreditora na dan isplate kredita, ugovoren je rok otplate od 191 mjesec (otplata u jednakim anuitetima) te promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata koja je iznosila 4,30 % godišnje na dan sklapanja Ugovora, prema otplatnom planu, dospijeće prve obveze bilo je 10. svibnja 2006., a sljedećih, u pravilu svakog desetog dana u mjesecu, otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kreditora važećem za CHF na dan dospijeća za prijevremene uplate i uplate na dan dospijeća, a za zakašnjele uplate prema prodajnom tečaju kreditora važećem na dan plaćanja. Societe Generale – Splitska banka d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 17. svibnja 2016. Dodatak broj 4 Ugovoru o kreditu broj: 74161/05, prema kojem je na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila 21.894,30 EUR. Prema primijenjenom otplatnom po predmetnom kreditu proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja Ugovora o kreditu do dana izračuna konverzije u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (30. rujan 2015.), kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila: 4,30 % do zaključno anuiteta s dospijećem 10. travnja 2009., 3,41 % godišnje od anuiteta s dospijećem 11. svibnja 2009. do konca izračuna. Za odgovaranje na postavljeni zadatak, sudski vještak je u Tabeli 1 dao otplatni plan kojeg je primijenila Banka u razdoblju od isplate kredita (12. travanj 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), te je na temelju toga iskazao razlike u visini obveze po osnovi tečaja (stupac 'ki' Tabele 1), odnosno više plaćene iznose, te uz više plaćene i manje plaćeni iznose kao i konačan prijeboj više plaćenih sa manje plaćenim iznosima, na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan dospijeća/plaćanja svake pojedine obveze i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Način obračuna i napate interkalarnih kamata, ulaznih, izlaznih i eventualnih ostalih naknada nije specificiran u Dodatku broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74161/05, a iz prometa po predmetnom kreditu, vidljivo je da je 14. travnja 2006. od tužiteljice naplaćen iznos od 350,44 EUR, no ne i po kojoj osnovi. HVB Splitska banka d.d. kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita zaključili su 28. travnja 2006. Dodatak broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74192/05 sa sljedećim osnovnim ugovornim elementima: preostali iznos kredita je kunska protuvrijednost od 9.584,44 CHF obračunato po prodajnom tečaju kreditora na dan isplate kredita, ugovoren je rok otplate od 155 mjeseci (otplata u jednakim anuitetima) te promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata koja je iznosila 4,30 % godišnje na dan sklapanja Ugovora, prema

otplatnom planu, dospijeće prve obveze bilo je 10. svibnja 2006., a sljedećih, u pravilu svakog desetog dana u mjesecu, otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunsjoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kreditora važećem za CHF na dan dospijeća za prijevremene uplate i uplate na dan dospijeća, a za zakašnjele uplate prema prodajnom tečaju kreditora važećem na dan plaćanja. Societe Generale – Splitska banka d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 17. svibnja 2016. Dodatak broj 4 Ugovoru o kreditu broj: 74192/05, prema kojem je na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila 3.142,14 EUR. Prema primijenjenom otplatnom po predmetnom kreditu proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja Ugovora o kreditu do dana izračuna konverzije u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (30. rujan 2015.), kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila: 4,30 % do zaključno anuiteta s dospijećem 10. travnja 2009., 3,41 % godišnje od anuiteta s dospijećem 11. svibnja 2009. do konca izračuna. Za odgovaranje na postavljeni zadatak, sudski vještak je u Tabeli 2 dao otplatni plan kojeg je primijenila Banka u razdoblju od isplate kredita (10. travanj 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), te je na temelju toga iskazao razlike u visini obveze po osnovi tečaja (stupac 'k' Tabele 1), odnosno više plaćene iznose, te uz više plaćene i manje plaćeni iznose kao i konačan prijeboj više plaćenih sa manje plaćenim iznosima, na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan dospijeća/plaćanja svake pojedine obveze i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Način obračuna i naplate interkalarnih kamata, ulaznih, izlaznih i eventualnih ostalih naknada nije specificiran u Dodatku broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74192/05, a iz prometa po predmetnom kreditu, vidljivo je da je 14. travnja 2006. od tužiteljice naplaćen iznos od 58,66 EUR, no ne i po kojoj osnovi. Prema ugovoru o kreditu broj 74161/05: ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (10. svibnja 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 5.133,81 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'l' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi), zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije (30. rujna 2015.), ukupno iznose 1.741,44 EUR, ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno) tada: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (10. svibnja 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.969,30 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'l' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi), o zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije (30. rujna 2015.), ukupno iznose 1.574,12 EUR, iznos preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita iznosi 3.173,16 EUR (konvertirani iznos). Prema ugovor o kreditu broj 74192/05: ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (10. svibnja 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 638,14 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'l' Tabele 2 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi), zatezne kamate na utvrđene razlike

mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije (30. rujna 2015.), ukupno iznose 213,20 EUR, Ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno) tada: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (10. svibnja 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 602,78 EUR (zbroy pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'I' Tabele 2 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi), o zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije (30. rujna 2015.), ukupno iznose 176,09 EUR, iznos preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita iznosi 450,91 EUR (konvertirani iznos).

39. Tužiteljica je u podnesku od 20. lipnja 2025. predložila da se sudski vještak očituje od kakvog je utjecaja na daljnje uplate anuiteta, utvrđenje da je tuženik tužiteljici s osnove Dodatka broj 1. ugovora o kreditu broj 74161/05 neosnovano naplatio naknadu u iznosu od 350,44 EUR, (str. 3. nalaza i mišljenja), kao i iznos od 58,66 EUR (str. 4. nalaza i mišljenja) s osnove ugovora o kreditu broj 74192/05, zbog čega je sud izvršio dopunsko financijsko vještačenje.

40. Iz očitovanja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja, Zrinka Ručevića iz Zagreba od 14. rujna 2025. (list 966 spisa) sud je utvrdio da način obračuna i naplate interkalarnih kamata, ulaznih, izlaznih i eventualnih ostalih naknada nije specificiran u Dodatku broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74161/05 i 74192/05, a iz prometa po predmetnim kreditima, vidljivo je da je 14. travnja 2006. od tužiteljice naplaćen iznos od 350,44 EUR po kreditu broj 74161/05 i 58,66 EUR po kreditu 74192/05, no ne i po kojoj osnovi. Nadalje, ukoliko su predmetni iznosi i naplaćeni po osnovi naknade, radi se o odvojenom potraživanju tužiteljice od onog po osnovi razlike u anuitetima zbog promjene tečaja tijekom otplate kredita te stoga nemaju utjecaj na daljnje uplate anuiteta niti se mogu uključiti u izračun zateznih kamata na više plaćene iznose anuiteta po navedenoj osnovi. U skladu s iznesenim, sudski vještak je u cijelosti ostao pri utvrđenjima iz osnovnog nalaza i mišljenja od 12. svibnja 2025.

41. Dopisom od 9. prosinca 2025, sud je zatražio da se sudski vještak očituje koji iznosi su tužiteljici priznati konverzijom prema sporazumima o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu od 25. srpnja 2016. (list 558 spisa) i od 20. srpnja 2016. (list 562 spisa), jesu li navedeni iznosi uzeti u obzir prilikom izrade nalaza i mišljenja od 12. svibnja 2025. te ukoliko nisu da iste uzme u obzir prema zadatku vještačenja od 14. siječnja 2025.

42. Iz očitovanja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja, Zrinka Ručevića iz Zagreba od 12. veljače 2026. sud je utvrdio da je prema izračunima konverzije po ugovoru o kreditu broj 083551 (74/16105) (list 544. – 545. spisa) na dan 30. rujna 2015.) i po ugovoru o kreditu broj 083552 (74/19205) (list 551. – 552. spisa), korisniku prema uplatama po oba kredita u CHF do dana 30. rujna 2015., utvrđen manjak u odnosu na konvertirane kredite u EUR. Tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao banka zaključili su 25.

srpnja 2016. Sporazum o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu (list 558. spisa) po ugovoru o kreditu broj 74161/05 te 20. srpnja 2016. Sporazum o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu (list 562. spisa) po ugovoru o kreditu broj 74192/05. Navedenim sporazumima, po ugovoru o kreditu broj 74161/05 utvrđena je preplata u iznosu od 24.852,13 kn, a po ugovoru o kreditu broj 74192/05 u iznosu od 3.068.82 kn. S obzirom da odgovarajuće odredbe ZID ZPK/2015 propisuju da je 30. rujna 2015. obračunski datum konverzije s kojim je utvrđena razlika glavnice (koju je banka otpisala), kao i preplata, to znači da se do tog, i samo do tog datuma računaju razlike (po obje ili jednoj osnovi), jer od 1. listopada 2015. (ako je prihvaćena konverzija) radi se o kreditu u eurima, pa dakle ne postoje nikakve razlike između CHF i EUR. Svi aneksi (dodaci) ugovorima kojima je prihvaćena konverzija su, naravno, zaključeni nakon 30. rujna 2015., jer je zakon bankama ostavio razdoblje da mogu provesti sve potrebne pripreme, izraditi kalkulator konverzije i ponuditi klijentima sklapanje aneksa. Bez obzira s kojim datumom je aneks (dodatak) potpisan i kada je klijent prihvatio konverziju kredita, obračunski datum je uvijek 30. rujna 2015., a banke su nakon prihvata konverzije u svojim poslovnim knjigama evidentirale potrebne otpise, preplatu, a ujedno su uskladile i razlike iz prijelaznog razdoblja. U skladu s navedenim, iznosi preplata po predmetnim kreditima koji su specificirani u Sporazumima o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu od 20. srpnja 2016. i 25. srpnja 2016., ne mogu se uzeti u obzir prilikom utvrđivanja preostalog potraživanja tužiteljice, jer su isti utvrđeni nakon 30. rujna 2015. U skladu s iznesenim, sudski vještak u cijelosti je ostao pri utvrđenjima iz osnovnog nalaza i mišljenja od 12. svibnja 2025 i očitovanja od 14. rujna 2025.

43. Punomoćnici stranaka na glavnoj raspravi od 9. prosinca 2025. u odnosu na nalaz i mišljenje sudskog vještaka od 12. svibnja 2025. i dopunskog očitovanja od 14. rujna 2025. naveli su da ne traže da se sudski vještak usmeno očituje o nalazu i mišljenju.

44. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim. U odnosu na pravna pitanja ovaj sud svoj stav obrazložio u ovom obrazloženju te je sukladno tome i određen zadatak vještačenja.

45. U pogledu tzv. negativnih razlika treba reći da prema pravnom shvaćanju izraženom u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-549/2023-4. od 18. prosinca 2023.: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja HRK-CHF na dan isplate kredita". Kod toga prošireno vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske ističe da se protutužba i procesnopravni prigovor radi prebijanja mogu staviti do zaključenja prethodnog postupka. Tuženik je u odgovoru na tužbu i pripremnom ročištu od 14. siječnja 2025. istaknuo procesno pravni prigovor prijeboja u iznosu od 5.500,00 eura, dok je u podnesku od 6. veljače 2023. istaknuo procesno pravni prigovor prijeboja u iznosu od 3.705,74 eura "s osnove preplate priznate prilikom sklapanja konverzije", zajedno s pripadajućim zateznim kamatama. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tuženik je u podnesku od 5. lipnja 2025., dakle nakon zaključenja prethodnog postupka koji je zaključen 14. siječnja 2025., istaknuo materijalnopravni prigovor prijeboja na ime

tzv. negativnih tečajnih razlika, u sveukupnoj visini od 201,98 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa.

46. Plaćanjem anuiteta po tečaju nižem od početnog, tužiteljica nije primila niti stekla bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik, pa ni ne postoji njezina obveza za vraćanjem nečega što nije primila, slijedom čega ne postoji niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Pravne posljedice ništetnosti propisane su odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (28. travnja 2006.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, tako da je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a kada to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

47. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o krediti koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne obveze u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu. Stoga tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu koju je pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VI. izreke ove presude.

48. Prema odredbi čl. 161. st. 1. ZOO-a, obvezu može ispuniti ne samo dužnik nego i treća osoba, a prema stavku 2. tog članka, vjerovnik je dužan primiti ispunjenje od svake osobe koja ima neki pravni interes da obveza bude ispunjena, čak i kad se dužnik protivi tom ispunjenju.

49. U konkretnom slučaju, tuženik navodi da tužiteljica nije dokazala da je isključivo vršila uplate po predmetnom kreditu, pri čemu valja reći da je tuženik dužan naknaditi sve što je neka eventualno treća osoba za tužiteljicu platila pa je zbog navedenoga i tužiteljica aktivno legitimirana od tuženika tražiti sve što je on bez osnove stekao, slijedom čega je neosnovan prigovor tuženika o nedostatku aktivne legitimacije na strani tužiteljice.

50. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužitelj nije obeštećen, jer je iz nalaza i mišljenja

vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika.

51. Prema odredbi čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

52. Sud je utvrdio da preplata tužiteljice na ime zatezne kamate na utvrđene razlike mjesečnih obveza podmirene od dana podmirenja svake pojedine obveze pa do izračuna konverzije (30. rujna 2015.) bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, u odnosu na ugovor o kreditu, broj: 74161/05 iznose ukupno 1.741,44 eura, dok u odnosu na ugovor o kreditu, broj: 74192/05 iznose ukupno 213,20 eura, zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. i III. izreke presude, a ujedno je neosnovan prigovor prijeboja kojeg je istaknuo tuženik po osnovi preplate utvrđene u konverziji. Tužiteljica je odbijena s dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 350,44 EUR te u iznosu od 58,66 eura zajedno s pripadajućim kamata s obzirom da način obračun i naplate interkalarnih kamata, ulaznih, izlaznih i eventualnih ostalih naknada nije specificiran u Dodatku broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74161/05 te Dodatku broj 1 Ugovoru o kreditu broj 74192/05 odnosno s obzirom da tužiteljica nije dokazala po kojoj osnovi je navedeni iznos naplaćen. Točkom IV. izreke odbijen je dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.226,41 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom u dijelu koji prelazi iznos naprijed navedenih obračunatih zateznih kamata dosuđenih pod točkama II. i III. izreke ove presude. Kako je

53. Zatezne kamate na iznos dospjelih zateznih kamata mogu se zahtijevati kada prestane glavno potraživanje, iz čega proizlazi da se kamate obračunate za određeno vremensko razdoblje mogu utužiti u apsolutnom iznosu i na njih se tražiti procesne kamate samo ukoliko je prestalo glavno novčano potraživanje iz kojeg proizlaze te kamate pa tužitelju pripada zatezna kamata na iznos obračunatih zateznih kamata dosuđenih pod točkama II i III. izreke ove presude. Zatezna kamata na dospjele nepodmirene zatezne kamate dosuđenih pod točkama II i III. izreke ove presude temeljem čl. 29. ZOO-a i čl. 31. st. 2. ZOO-a tužiteljici je dosuđena od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovom isplatom odnosno od podnošenja tužbe 13. lipnja 2023., zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. i III. izreke ove presude.

54. Nedospjela glavnica utvrđena je, Dodacima Ugovorima o kreditu, na temelju obračuna propisanog ZID ZPK/15. pa je stoga posljedica sklopljenog ugovora među strankama koji se temelji na obračunu propisanom zakonom. Tužiteljica je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu prihvatila tako utvrđenu visinu nove glavnice. Ona ne tvrdi da su odredbe kojima je u Dodacima Ugovorima o kreditu utvrđena neotplaćena

glavnica ništetne niti se može izvesti zaključak da bi postojali neki razlozi ništetnosti na koje sud pazi po službenoj dužnosti kraj nesporne činjenice da je konverzija izvršena sukladno odredbama ZID ZPK/15. Budući da utuženi iznos na ime razlike glavnice nije posljedica ništetnih odredbi (o valutnoj klauzuli) iz osnovnog Ugovora o kreditu već je posljedica sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu i izračuna konverzije izvršenog sukladno odredbama ZID ZPK/15 na kojega je tužiteljica slobodnom voljom pristala, tužiteljici ne pripada pravo zahtijevati ovu isplatu, radi čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke presude pa je odbijen je dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 3.624,07 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućom od 30. rujna 2015. kao neosnovanim.

55. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZZP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

56. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ... zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

57. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 13. lipnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

58. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

59. O troškovima tužiteljice i tuženika uzrokovanim delegacijom predmeta bit će odlučeno posebnim rješenjem.

60. Sa zahtjevima za isplatu tužiteljica je uspjela s 19,93 %, a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužiteljice je uspjela u cijelosti, pa tako prosječni uspjeh tužiteljice u parnici ukupno iznosi 59,97 %, a tuženikov 40,03 %. Sukladno tome, tužiteljici je priznato 19,94 % (59,97%-40,03%) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužiteljici su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastav podnesaka od 15. ožujka 2024., 20. lipnja 2025. i 11. lipnja 2026., prema Tbr. 8/1 u iznosu od po 100 bodova za svaku od navedenih radnji, zastupanje na ročištima od 14. siječnja 2025., 9. prosinca 2025., 12. svibnja 2026. i 30. lipnja 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova za svaku od navedenih radnji, što zajedno iznosi 800 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 1.600,00 eura. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podneska od 15. veljače 2024. kojim od suda traži odobrenje očitovanja na odgovor na tužbu jer isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka budući da sud na temelju odredbe iz čl. 299.a ZPP-a može pozvati stranke da se pisano očituju na navode protivne stanke, bez da prethodno od suda zatraže odobrenje. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podneska od 11. veljače 2025. uz kojeg tužiteljica dostavlja dokaza o uplati predujma za vještačenje jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka, budući da sud ima uvid u izvršena plaćanja. Navedeni troškovi priznati su joj razmjerno uspjehu od 19,94 %, odnosno u iznosu od 319,04 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 79,76 eura. Osim troškova zastupanja, tužiteljici su priznati troškovi vještačenja u iznosu od 800,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Tužiteljici je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 62,13 eura, koju sudsku pristojbu je tužiteljica uplatila prilikom podnošenja tužbe što je valjalo umanjiti razmjerno uspjehu od 19,94 %, a što onda iznosi od 12,39 eura. Budući da je tužiteljica oslobođena plaćanja pristojbi na temelju odredbe čl. 11. st. 1. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 118/18. i 51/23., dalje: ZSP), tužiteljici nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu. Tuženiku je naloženo da tužiteljici na ime naknade troškova ukupno plati 1.211,19 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom

sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VII. izreke ove presude, dok je tužiteljica odbijena s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VIII. izreke ove presude.

61. Na trošak je tužiteljici dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom VII. izreke ove presude.

U Krapini 17. rujna 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog.

DOSTAVITI:

1. Tihana Miletić, odvjetnica iz Zagreba, Cernička ulica 41, putem e-Oglasne ploče
2. Sanja Vukina, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Prilaz Gjüre Deželića 30, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-3088d-4bbd0**

Kontrolni broj: **0b174-91b7c-307c0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.